

„Сливенъ, пише той, лежи въ подножието на Стара-Планина, въ руманска странж, между 42 и 43 стѣпки сѣв. шир. и 23 и 24 изт. дълж. Мѣстоположението му е весело и приятно, а отъ втичащитѣ се въ него рѣки и изобилни извори цѣлия градъ е окиченъ съ разни плодородни дървета, което дарява на града чистъ и животодавенъ въздухъ.“

Изреждайки по-нататѣкъ по-главнитѣ названия на мѣстни слѣди отъ старини и други мѣстности, Раковски посочва важното име на прохода отъ дѣсно на града „Асѣнювицъ“ или „изкривено отъ престоноародия Арсѣнювицъ“, прѣзъ който тече и рѣка съ сжщото име.

Старци му разправяли, че това име е принадлежало на село или градъ, на равнище срѣдъ това устие, $1\frac{1}{2}$ часъ отъ града нарѣчено „Асѣница.“ И до днесъ, прибавя той отъ него личатъ развалини, но именно отъ кой „Асѣнъ“ е съградено, отъ първи или втори, той не може да отговори.

„Въ Сливенскы горы имало съзидано отъ „Асѣня“ двадесетъ и четиры мѣнастири, и тий носели име Малка Свѣта гора.“ Споредъ Раковски цѣлата подбалканска околностъ на Сливенъ е отрупана съ развалини, които сочатъ на кръвопролитни битки между българи и гърци, а най-вече при Святослава (Тертеровъ) и сж били най-добрѣ укрѣпени, защото сж изложени къмъ неприятелска страна въ „Равна Руманиж.“ Прѣзъ врѣме турското нахѣлтане, тѣ сж прѣтърпѣли сжщата участь, като близки на Одринъ и бидейки на пѣтя за Прѣславъ и Търново.

„Тия мѣста, продължава той, се споменуватъ въ народнитѣ пѣсни съ име Подгорье.“ За подкрѣпа на това Раковски цитира изпратени до него пѣсни отъ Кръстю В. Търпановъ, слушани отъ старци въ Котленско. Въ една отъ тѣхъ се пѣе за Донка, която слѣдъ като чула, че „Гърци Подгорье минали,“ спуска се прѣзъ Балкана и отишла „доло въ Руманіа или Подгорье (въ по-тѣсна смисълъ), „пристигна гърцы юнацы, войскж имъ е разбила“¹⁾

За да завършимъ съ българскитѣ източници за Сливенъ до освобождението, нека споменемъ най-послѣ и името на сливенеца Атанасъ Дучевъ или погърчено Дукияди,

¹⁾ Ор. cit. стр. 119—120.